

Sygn. akt III CSK 40/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J.H.
przeciwko Gminie C. i Skarbowi Państwa - Staroście K.
o wydanie nieruchomości i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 12 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...].) na rzecz adw. M.K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J.H. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]. z dnia 12 czerwca 2018 r. należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie z powództwa J.H. przeciwko Gminie C. i Skarbowi Państwa- Staroście K. o wydanie nieruchomości i zapłatę, Sąd Okręgowy w odrzucił pozew w zakresie roszczenia o wydanie bliżej opisanej nieruchomości na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z powodu wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej (pkt I), oddalił powództwo o wynagrodzenie za korzystanie z tej nieruchomości bez tytułu prawnego oraz żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za związaną z tym krzywdę powoda (pkt II) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt III-V). Zaskarżonym orzeczeniem z dnia 12 czerwca 2018 r. Sąd Apelacyjny oddalił zażalenie powoda (pkt 1) i jego apelację (pkt 2) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 3-4).

Od tego orzeczenia powód wniósł skargę kasacyjną, zaskarżającą wyrok Sądu Apelacyjnego tylko w części, a mianowicie w zakresie punktu 2 i 3 (oddalającego apelację i rozstrzygającego kosztach postępowania apelacyjnego).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej oparł na jej oczywistej zasadności, co obligowało go do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia wskazanych przez niego we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywistość tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły sprawy, studiowania akt sprawy lub dokonywania pogłębionej analizy przytoczonych przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie przytoczonego we wniosku przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

Powód nie objął skargą kasacyjną prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego oddalającego zażalenie powoda na postanowienie odrzucające pozew windykacyjny. Konsekwencją tego postanowienia jest prawidłowe przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że skoro powód nie udowodnił, iż przysługuje mu prawo własności wskazanej w pozwie nieruchomości, to żądanie zapłaty wynagrodzenia za bezumowne z niej korzystanie oraz zadośćuczynienia za krzywdę powoda związaną z bezumownym korzystaniem z nieruchomości, nie ma podstaw faktycznych i prawnych. Wniosek o przyjęcie skargi, zarzucający naruszenie art. 365 § 1 k.p.c., nie pozostaje w związku z przedmiotem i granicami zaskarżenia. Nie ma zatem przesłanek do przyjęcia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, stąd orzeczono, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika powoda z urzędu znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1184) oraz w § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 18).

